Na prawach rękopisu.

BIULETYN

POLESKIEJ RADY WOJEWÓDZKIEJ TOWARZYSTW ROLNICZYCH

Rok IV. Marzec — Kwiecień 1929 r. Nr. 3—4.

Brześć nad Bugiem, ul. Dąbrowskiego 50.

Centralne Towarzystwo Rolnicze.

Uchwała Rady Głównej C. T. R. w sprawie unifikacji.

W dniu 6 kwietnia r. b. Rada Główna C. T. R. uchwaliła zgodnie z wnioskiem Komisji Unifikacyjnej projekt statutu nowej instytucji, do której wejść mają: Centralne Towarzystwo Rolnicze, Centralny Związek Kółek Rolniczych, Wileński Związek Kół. Roln., Nowogródzki Związek Kółek Rolniczych, Poleski Związek Kółek Rolniczych, Wołyński Związek Kółek Rolniczych, Związek Osadników. Jednocześnie dokonano wyborów do Prezydjum nowej zunifikowanej instytucji w osobach: p. p. Kazimierza Fudakowskiego, Jana Rudowskiego, Andrzeja Maja, i przyjęto do wiadomości wybór członków Prezydjum z ramienia C. Z. K. R. w osobach p. p. Wiktora Przedpełskiego, Tomasza Wilkońskiego i Władysława Fijałkowskiego. Dla podpisania nowego statutu wespół z delegacjami innych Instytucji wybrano z ramienia C. T. R. p. p. Kazimierza Fadakowskiego, Hipolita Wąsowicza, Jana Rudowskiego i Jerzego Gościckiego.

Ogólne Zebranie Centralnego Związku Kółek Rolniczych.

Na zebraniu które odbyło się dnia 20 marca przyjęto wniosek Zarządu C. Z. K. R. w spra-wie połączenia się C. Z. K. R. z Centr. Tow. Rolniczem, Centralnym Związkiem Osadników, i 4-ma Wojewódzkiemi Związkami Kółek w Wilnie, Nowogródku, Brześciu i Łucku, zgrupowanemi w Zjednoczeniu Związków Kółek i Organizacji Rolniczych Ziem Wschodnich.

W skład Prezydjum zjednoczonej organizacji ze strony C. Z. K. R. weszli p. p.: Wiktor Przedpełski, Tomasz Wilkoński i Władysław Fijałkowski.

Poleska Rada Wojewódzka Towarzystw Rolniczych.

Dnia 27 kwietnia r. b. odbyło się zebranie Poleskiej Rady Wojew. Tow. Rolniczych pod przewodnictwem Prezesa Rady p. Romana Skirmuntta z udziałem przedstawicieli wszystkich Okręgowych Tow. Rolniczych za wyjątkiem Prezesa O. T. R. w Sarnach, który swą nieobecność usprawiedliwił.

Na zebraniu w charakterze gości byli przedstawiciel P.U.W. p. Czerwijowski, Prezes Wojew. Związku Ziemian p. Gutowski, Dyrektor Sekcji Kresów Wschodnich C. T. R. p. Jokisz.

Sprawozdanie z działalności Rady złożył p. Dyr. Kmita, przedstawiając poważny dorobek pracy Rady Wojew. O. T. R. we wszystkich działach tak wytwórczości roślinnej, zwierzęcej, jak również w dziale przysposobienia rolniczego i spółdzielczości. Po odczytaniu protokułu Komisji Rewizyjnej w skład której wchodzili p. p. Nowomiejski i Czarnocki zebrani członkowie Rady udzielili p. Adamowi Bobińskiemu urzędującemu vicepre-zesowi podziękowania za jego owocną pracę dla dobra organi-zacji, oraz za jego trudy w pertraktacjach unifikacyjnych orga-nizacji rolniczych na terenie C. T. R. w Warszawie, gdzie biorąc udział z ramienia Rady Wojew. w komisji 10-ciu pilnie czuwał, aby interesy Kresów były dostatecznie uwzględnione w nowej

zunifikowanej organizacji rolniczej. W dalszym ciągu Rada w zupełności zaakceptowała stanowisko p. viceprezesa Bobińskiego, zwołującego na dzień 28.IV b. r. pierwsze zebranie porozumiewawcze w sprawie unifikacji organizacji rolniczych na terenie Polesia, na które zaproszono: Wojewódzki Związek Kołek Rolniczych w Brześciu n.B. i Wojewódzką Radę Osadniczą. Do pertraktacji w sprawie unifikacji wybrała Rada p. p.: Adama Bobińskiego, Aleksandra Zalewskiego i Jana Sienkiewicza, udzielając im mandatów do definitywnego zakończenia spraw unifikacyjnych. Rada dokonała również wyborów do Zarządu i Rady przyszłej zunifikowanej Wojewódzkiej organizacji rolniczej. Odnośnie do unifikacji na poszczególnych powiatach Rada uchwaliła, aby na powiatach objętych działalnością Okręgowych Towarzystw Rolniczych unifikacje przeprowadzone były po zakończeniu unifikacji organizacyj Wojewódzkich.

Zebranie w sprawie unifikacji organizacyj Wojewódzkich.

Dnia 28 kwietnia z inicjatywy Poleskiej Rady Wojewódzkiej Tow. Rolniczych odbyło się zebranie w sprawie unifikacji. W zebraniu wzięli udział: z ramienia Wojewódzkiego Związku Kółek Rolniczych—p. Olewiński, Wojewódzkiej Rady Osadniczej p. p. Trębicki i Pytlos, Poleskiej Rady Wojewódzkiej Tow. Rolniczych—p. p. Bobiński, Sienkiewicz, Zalewski i Gutowski.

Wobec oświadczenia p. Olewińskiego, że niema uprawnień do decyzji obowiązujących, zebrani postanowili dalszych obrad nie prowadzić, jako nie celowych.

SEKCJA NASIENNA.

Działalność Sekcji Nasiennej Poleskiej Rady Wojewódzkiej w sezonie bieżącym polegała na zakwalifikowaniu w myśl postanowienia Zebrania Organizacyjnego ziarn siewnych i sadzeniaków zgłoszonych przez członków Sekcji.

Kwalifikację na podstawie zapasów spichrzowych, w prawdzie popartych dowodami, lecz bez kontroli w czasie wzrostu zastosowano wyjątkowo.

W przyszłości zgłaszane do kwalifikacji tak zboża, jak i inne płody gospodarcze będą starannie oglądane i kwalifikowane przez delegatów Sekcji w okresie pełnego rozwoju, prz-

czem również brany będzie pod uwagę ogólny stan danego gospodarstwa: głównie kultura rolna i stan maszyn do czyszczenia nasion.

Dotychczas zakwalifikowano około 1500 q nasion i 600 q ziemniaków (sadzeniaków). Zauważono, że niektóre nasiona, szczególnie owsa, nie były dostatecznie przesortowane, co właśnie dla owsa siewnego ma duże znaczenie, również i czystość pozostawia wiele do życzenia.

Termin zgłaszania plantacji upływa w myśl regulaminu z dniem 1 czerwca, pożądane są jednak zgłoszenia wcześniejsze.

Sekcja liczy obecnie 14 członków, są jednak nadzieje, że lość ta zwiększy się.

Według uzyskanych informacji zakwalifikowane przez Sekcję, ziarno zostało chętnie rozkupione po wyższych cenach aniżeli normalne tak przez Tow. Rolnicze, jak i poszczególnych rolników.

Nie obeszło się bez pewnych nieporozumień. Producent powinien Sekcji podać, jeśli chodzi o samą kwalifikację ziarna, ilość tegoż, aby Sekcja mogła przygotować odpowiednią liczbę kartek do worków, które stanowczo powinny być plombowane.

Dział hodowlany.

W okresie ubiegłym odbyły się dwie konferencje w sprawach hodowlanych, tematem których były nader żywotne kwestje, wobec czego podajemy je dla zaznajomienia szerszego ogółu rolników-hodowców.

W dniu 18.III w Wydziale Rolnym P. U. W. przy udziale p. p. inspektorów K. Karpowicza, K. Trojanowskiego i K. Lewińskiego omawiano sprawy wprowadzenia ustawy o państwowym nadzorze nad buhajami oraz związanym z nią zagadnieniem produkowania na miejscu rozpłodników.

Ustalono, iż ustawę o nadzorze należy wprowadzać stopniowo, wybierając w porozumieniu z pow. Komisją rolną po

jednej gminie w powiecie, przy wyborze gminy należy kierować się pewną kulturą hodowlaną, wyrażającą się zainteresowaniem ludności sprawami hodowli, istnieniem takich organizacji jak mleczarnie, Kółka kontroli obór i t. p. oraz pewną jednolitością pogłowia.

W tak wybranej gminie winna być ustalona potrzebna ilość stadników, zależnie od ilości krów, przeprowadzona kwalifikacja satdnikow na spędach oraz ułożona sieć punktów kopulacyjnych.

Wydział powiatowy winien przedewszystkiem zaopatrzyć wybraną gminę w stadniki sejmikowe, bez czego cała akcja nie będzie miała szans powodzenia. Taka koncentracja pracy hodowlanej jest jedynie wskazaną, gdyż rozproszenie stadników po całym powiecie, poza utrudnioną kontrolą, nie wywoła pożądanego efektu poprawy ewentualnie skierowania pogłowia w kierunku pewnej rasy.

W miarę środków pieniężnych przymus będzie wprowadzony w następnych gminach i w ciągu kilku lat obejmie teren całego powiatu.

Pożądanem byłoby, aby Sejmik preliminował pewne kwoty dla premjowania prywatnych stadników i nagradzania utrzymujących stacje kopulacyjne — to zachęciłoby do należytego utrzymania stadnika. Dla tego też premje winny być dość wysokie.

Wysokość poszczególnej premji oraz jej przyznanie uzależnionem by było od wartości hodowlanej stadnika jego utrzymania oraz ilości pokryć, które winny być zapisywane w specjalnym kwitarjuszu.

Wprowadzenie ustawy o przymosowym nadzorze wywoła duży popyt na stadniki. Już obecnie należałoby przystąpić do organizowania pepinjer, aby materjał rozpłodowy mieć na miejscu.

W tym celu należałoby uzyskać w Państwowym Banku Rolnym kredyty przynajmniej 5-cio letnie w wysokości, umożliwiającej kupno dla każdej projektowanej pepinjery stadnika I kategorji oraz stawki krów nie mniej niż 10 sztuk. Kredyt winien być przyznawany hodowcom, dającym rękojmię solidnej pracy oraz udzielany w ten sposób, aby po skompletowaniu obory umożliwić po roku przeprowadzenie selekcji z dokompletowaniem obory.

Kandydat na tego rodzaju pożyczkę winien należeć do Związku Hodowlanego oraz zawrzeć specjalną umowę, dotyczącą jak prowadzenia obory, tak też sprzedaży materjału rozpłodowego.

W dniu 3.IV przybył do Brześcia delegat C. T. R., działający w porozumieniu z Min. Rol. p. T. Kwiatkowski, który omówił z inspektorem hodowli Rady sprawę organizacji zbytu trzody chlewnej, aktualnej wobec uruchomienia rzeźni spółdzielczej w Wołkowysku.

Wobec korzystnego zbytu na produkty mięsne, a tem samem podniesienia hodowli miejscowej i w celu zapewnienia rozwoju nowopowstałej placówce spółdzielczej uzgodniono następujące wytyczne:

1) Wojew. Poleskie w swej północnej części obejmującej powiaty: Brześć, Prużana, Kosów, Kobryń, Drohiczyn i część północną Pińskiego należy uznać za teren ciążący ku Wołkowyskowi i na tym terenie rozpocząć akcję.

2) Na powyższym terenie dążyć do zorganizowania zbytu który wywoła w przyszłości zainteresowanie hodowlane i będzie podstawą pracy nad podniesieniem hodowli. Organizację zbytu oprzeć na zasadach współdzielczych, tworząc związki producentów materjału tucznego, dostarczające swe produkty w stanie żywym do rzeźni w Wołkowysku i wchodzące jako członkowie do tejże.

Związki. opierające swoją działalność na zalegalizowanych statutach, otrzymują od rzeźni Wołkowyskiej zaliczki obrotowe dla wypłacania swym członkom za dostarczony materjał do 90% jego wartości wg. cen komunikowanych związkom przez rzeźnię w Wołkowysku. Ostateczne rozrachunki nastąpią w terminach określonych we wzajemnem porozumieniu pomiędzy związkiem, a rzeźnią.

3) Jako punkty, gdzie należy rozpocząć prace nad zorganizowaniem związków producentów uważać należy mleczarnie spółdzielcze, gdzie ludność jest już obznajmiona z trybem spółdzielczego zbytu produktów. Również zwrócić uwagę na ośrodki handlu tucznikami, jakiemi są Żabinka, Kobryń, Prużana, Janów k|Pińska.

4) Należy przeprowadzić konferencję z Przewodniczącymi Wydziałów Powiatowych powiatów wymienionych w puncie 1. i powodować uchwały Wydziałów o przystąpieniu na członków rzeźni w Wołkowysku, oraz udzieleniu tejże, gwarancji Sejmików do wysokości 50,000 zł. dla uzyskania od Banku Rolnego kredytu na kapitał obrotowy. Jeżeli wziąć pod uwagę, iż rejon Wołkowyska może objąć 20 powiatów, to po uzyskaniu powyższej gwarancji umożliwi się zdobycie kapitału obrotowego 1 miljon złotych.

5) Zainteresowanie hodowlą trzody wywołane korzystnym zbytem da możność w przyszłości wytknięcia i przeprowadzenia planu pracy nad podniesieniem hodowli. Wskazówki co do kierunków hodowlanych o których dziś trudno jest decydować, da rzeźnia Wołkowyska na podstawie ocen materjału rzeźnego. Obecnie wobec dużego zapotrzebowania tłuszczów można śmiało propagować kierunek słoninowy i przyjąć z dużą dozą prawdopodobieństwa, że takowy utrzyma się na Polesiu stanowiąc specjalność Kresów Wschodnich wobec tego należy:

a) propagować hodowlę ras miejscowych, przez kursy pogadanki i pokazy z wydatnem premjowaniem sztuk miejscowych

b) propagować racjonalny wychów i tuczenie,

c) organizować kontrolę tuczu na wzór kontroli mleczności

d) utworzyć gniazda rasy miejscowej przy Szkołach Rolniczych.

e) skłaniać Wydziały Powiatowe do organizowania gniazd i punktów kopulacyjnych rasy miejscowej,

f) kształcić personel pomocniczy dla powyższych celów na specjalnych kursach, a w roku bieżącym uzględnić ten dział na kursach w Torokaniu.

Treść powyższej konferencji była zakomunikowana O.T.R. z prośbą o poczynienie kroków w celu przygotowania terenu do założenia spółdzielni zbytu, które będzie można uruchomić po otrzymaniu opracowywanego obecnie statutu ramowego takiej spółdzielni.

Poleski Związek Hodowców Bydła Polskiego.

W okresie od 1.III do 30.IV Zarząd Związku odbył jedno posiedzenie, na którem m. in. było uchwalono przyjąć, ściśle metody pracy stosowane w Związku Warszawskim.

Inspektor hodowlany sporządził sprawozdania o działalności Związku za rok 1927 i 1928, które będą przedłożone na Walne Zebranie, mające się odbyć w czerwcu r. b.

W celu nawiązania ścisłej współpracy z Warszawskim Związkiem hodowców bydła krajowego, na zaproszenie takowego inspektor brał udział w walnem Zebraniu Związku w Warszawie w dniu 22.III b. r., przytem postawił wniosek, aby Związek Warszawski jako najstarszy zainicjował i zwołał zjazd delegatów wszystkich istniejących na terenie Rzeczypospolitej związków hodowlanych bydła krajowego dla ustalenia jednolitych metod pracy i omówienia wspólnych spraw. Wniosek został przyjęty.

Na skutek uchwały Zarządu zostały obstalowane i są już gotowe księgi rodowodowe stadników i krów, do których będą wpisywane sztuki licencjonowane w miarę objazdu obór przez inspektora i zebrania materjałów do zapisów.

Inspektor rozpoczął lustrację obór. Zlustrowane zostały obory w Skokach, Torakaniach, Białosowszczyźnie i Stryhowie. Plan dalszych lustracyj jest opracowany i zostanie zrealizowany w ciągu najbliższych 3 miesięcy.

Wycieczki na Powszechną Wystawę Krajową w Poznaniu.

Całą pracę nad organizacją i przeprowadzeniem każdej wycieczki można podzielić na następujące czasokresy:

1. Propaganda PWK i ustalenie ostatecznego terminu zgłoszeń uczestnictwa.

2. Ustalenie terminu wyjazdu wycieczki i pobytu w Poznaniu, oraz podanie definitywnych kosztów przejazdu, zwiedzania i utrzymania.

3. Zainkasowanie od zgłoszonych uczestników ustalonych kwot.

4. Przejazd do Poznania.

5. Pobyt w Poznaniu.

1. Do pierwszych obowiązków organizatorów wycieczek należy propaganda Wystawy i zjednywanie ludzi, chętnych do jej zwiedzenia. Propaganda odbywa się za pomocą odczytów i pogadanek, także przy pomocy miejscowej prasy, która bezinteresownie oddaje swe usługi na ten cel. Propagandę w szkołach przeprowadza Ministerstwo W. R. i O. P. za pośrednictwem Poznańskiego Kuratorjum Szkolnego, propagandą między rolnikami specjalnie zajmuje się Wielkopolskie Towarzystwo Kółek Rolniczych z polecenia Ministerstwa Rolnictwa. Natomiast organizatorzy wycieczek muszą bardzo intensywnie zająć się propagandą we wszystkich związkach urzędniczych, kupieckich, towastwach oświatowych, czytelniach, spółdzielniach, klubach i kołach towarzyskich. Propagandę należy prowadzić przy pomocy materjału propagandowego, którego dostarcza Wydział Propagandy Powszechnej Wystawy Krajowej. Materjał propagandowy powinno się dokładnie przestudjować i na jego podstawie stworzyć sobie, obok ogólnego poglądu na całokształt wystawy, pogląd mniejwięcej dokładny na poszczególne części, a więc na przemysł, rzemiosło, rolnictwo, leśnictwo itp., tak, by każdego indywidualnie zainteresować tem, co jego najwięcej pociąga i ciekawi. Dla propagdy należy wykorzystać swe znajomości z księżmi, którzy szczególnie w małych miastach mogą wywierać ogromny wpływ na swoich parafjan. Należy księdza

poprosić, by przy kazaniu wspomniał o Wystawie, w porozumieniu z nim urządzić każdej niedzieli pogadankę w szkole lub czytelni.

W czasie tej pracy propagandowej należy każdemu podawać odrazu, ile go będzie kosztowało zwiedzenie Wystawy; koszt przejazdu koleją zależny jest od klasy i rodzaju użytego pociągu. O cenie biletu z danej miejscowości do Poznania dowiedzieć się łatwo na każdej stacji kolejowej. Koszta pobytu w Poznaniu razem z wyżywieniem, kwaterą i zwiedzaniem, łącznie z całkowitą opieką przez specjalnie wyszkolonych ludzi, należy wykalkulować według następujących zasad:

Pobyt wycieczek w Poznaniu oblicza się średnio na 3 dni, o ile wycieczkowcy chcą, oprócz Wystawy, zwiedzić również miasto Poznań z jego zabytkami i osobliwościami. Na zwiedzenie samej Wystawy trzeba przeznaczyć conajmniej 2 dni, o ile chce się przejść wszystkie pawilony i zapoznać się z wytwórczością i dorobkiem polskim.

Chcąc naszym gościom ułatwić i uprzyjemnić pobyt w Poznaniu, oraz nie dopuścić do narażania ich na różne niespodzianki co do ogólnych wydatków, Wielkopolski Związek dla Popierania Turystyki wzorem zagranicy wprowadza specjalne bloczki, zawierające gotowe kupony na opłacone zgóry wszelkie wstępy itp., a nawet na zarezerwowane obiady i kolacje zbiorowe. Na żądanie możemy włączyć i opłaty za kwatery, jednak tylko za kwatery t. zw. masowe. Kwatery prywatne opłaca każdy sam bezpośrednio.

Dwudniowy pobyt w Poznaniu: 1 dzień zwiedzania Wystawy i 1 dzień zwiedzania miasta.

Trzydniowy pobyt: 2 dni zwiedzania Wystawy, 1 dzień zwiedzania miasta.

Koszt pobytu:

Bez kwater i bez wyżywienia: za 2 dni 12 zł., za 3 dni 16,50 zł. od osoby.

W cenie tej wliczone są bility wstępu na Wystawę i do wszystkich muzeów, ogrodu zoologicznego itp., w połowie ceny normalnej, opłata za przewodnika, który wycieczkę oprowadza i opiekuje się nią od chwili przyjazdu do Poznania, do chwili

przyjazdu do Poznania, do chwili odjazdu z Poznania, przewóz z dworca do kwater autobusem lub dorożką samochodową itp. Wszystkie opłaty rozumieją się łącznie z ewentualnemi napiwkami, tak, że każdy zamiast płacenia gotówką, oddaje tylko bon.

Koszt wyżywienia w czasie trwania Wystawy będzie mniej więcej wynosił dziennie od osoby:

Śniadanie (w kwaterze): kawa i 2 bułki z masłem do 2 zł.

Obiad: zupa, potrawa mięsna (pieczeń lub tp.) legumina lub kompot, szklanka piwa lub herbaty, lub też butelka wody sodowej 3,50 — 5, — zł. zależnie od życzenia.

Kolację należy obliczać w tej samej cenie co obiad. Na żądanie możemy rezerwować wspólne obiady, co będzie z korzyścią dla gości.

Przyjazd należy zgłosić przynajmniej na 4 tygodnie naprzód, celem zarezerwowania kwater. Zwracamy uwagę, że żadna wycieczka: nie powinna wyjeżdżać z domu w innym dniu, aniżeli przez nas podanym. W przeciwnym razie może być narażona na nieprzewidziane przeszkody; brak pomieszczenia i opieki, a przez to na stratę pieniędzy. W sprawie zabezpieczenia kwater w Poznaniu ważne jest tylko potwierdzenie zarezerwowania na oznaczony dzień, wydane przez Wielkopolski Związek dla Popierania Turystyki, albo przez Miejskie Biuro Kwaterunkowe w Poznaniu.

Ponieważ wycieczka musi mieć ustalony termin wyjazdu, musi się więc ustalić kategorycznie również i termin zgłoszeń do uczestniczenia w niej. Jeśli tego już nie uczyniono, ustalono trzy zasadnicze terminy zgłoszeń: pierwszy do dnia 15 kwietnia, który już upłynął, drugi do dnia 1 czerwca, trzeci do dnia 15 lipca.

2. W oznaczonym dniu zamyka się listę zgłoszeń. Następne zgłoszenia przyjmuje się na listę drugą. Ze względu na zniżki kolejowe musi się jednak dążyć do tego, by lista poprzednia zawierała przynajmniej 25 osób. Po zamknięciu jednej listy zgłoszeń, należy bezzwłocznie podać dokładną ilość osób do wiadomości Wielkopolskiego Związku dla Popierania Turystyki z podaniem następujących danych:

a) w jakim okresie wycieczka chciałaby przybyć do Poznania,

b) czy uczestnicy reflektują na kwatery lepsze w domach prywatnych i mniejwięcej w jakiej cenie, czy też chcą mieć kwatery tańsze, masowe? w jakiej cenie?

c) ile kobiet, ilu mężczyzn (przy kwaterach masowych jest konieczne)?

d) czy w Poznaniu pozostaną 2 czy 3 dni?

c) czy, wykorzystując przyjazd do Poznania, chcą też zwiedzić Wielkopolskę i Pomorze, lub inne części Polski?

f) czy, oprócz zabezpieczenia wycieczce opieki i planowego zwiedzania Wystawy, oraz osobliwości miasta, transportu do kwater osób i bagażu, uczestnicy chcą mieć zabezpieczone wspólne obiady i kolacje, czy tylko obiady i w jakiej mniejwięcej cenie?

3. Po otrzymaniu tych danych, my ze swej strony podamy:

a) dokładny termin, w których dniach wycieczka ma zabezpieczone kwatery i ceny tych kwater,

b) oznaczymy termin, do którego należy zebrać od uczestników przypadającą na każdego kwotę.

W tym ostatnim terminie wysyłamy organizatorowi wycieczki kompletne bloczki z biletami: wszystkich wstępów (na Wystawę, do muzeów, do ogrodu zoologicznego, Zamku i t. p.) bilet za opłaconego przewodnika wycieczki, bilet na przewóz z dworca do kwater autobusami lub samochodami, bilet na przewóz bagażu, jak również ewent. na zarezerwowane przez nas wyżywienie. Bloczki, wydane i ostemplowane przez nasze biuro, stanowiące wartość pieniężną, wysyłamy za nadesłaniem oznaczonej kwoty, lub za zaliczeniem pocztowem. System ten okazał się wszędzie najlepszym, ponieważ każdy płaci tylko kuponem, a nie gotówką, ma zapewnione to wszystko, za co płacił i nie jest narażony na niesumienność niepowołanych osób.

4. Po otrzymaniu od nas dokładnego terminu, w którym wycieczka ma zapewnione miejsce w Poznaniu, organizator wycieczki, albo sam zobowiązuje się towarzyszyć wycieczce w drodze, albo też wyznacza z pośród uczestników kierownika, który załatwia odpowiednie formalności u władz kolejowych, celem uzyskania przewidzianej zniżki kolejowej.

Bloczki są bezimienne, zatem wrazie cofnięcia się jakiegoś uczestnika, można na ten bloczek przysłać kogo innego. W razie niemożności znalezienia zastępcy, po zwrocie bloczka zwracamy efektywnie otrzymaną kwotę z potrąceniem kosztów porta. O takim fakcie należy zawiadomić nas bezzwłocznie, o ile dla niemogącego przybyć uczestnika zarezerwowane jest wyżywienie. W razie niezgłoszenia, potrącamy przy zwracanej kwocie efektywny koszt zamówionego na określony termin obiadu czy kolacji. Tłumaczy się to tem, że musimy płacić za całą ilość na oznaczony termin zamówionych, przygotowanych i specjalnie przyrządzonych posiłków.

5. Przedewszystkiem wymagamy bezwzględnej dyscypliny i podporządkowania się naszemu przewodnikowi, który ma dla każdej wycieczki zgóry ustalony, dokładny program, wyliczony na godziny. Jeśli ktoś nie stosuje się do ogólnej organizacji, za takiego członka wycieczki nie przyjmujemy żadnej odpowie dzialności i zgóry oddalamy od siebie wszelkie ewentualne pretensje.

Przed wyjazdem wycieczki z domu organizator jej musi nas dokładnie poinformować na tydzień naprzód, którym pociągiem wycieczka wyjeżdża i o której godzinie będzie w Poznaniu. Należy wybierać pociągi, przybywające do Poznania od wczesnego rana do południa.

Na dworcu kolejowym w Poznaniu będzie oczekiwał na wycieczkę nasz przewodnik, który wycieczką będzie się stale opiekował, aż do czasu wyjazdu z Poznania. Przewodnicy nasi będą mieli specjalne odznaki, w razie nieznalezienia go należy się zwrócic do specjalnego informatora kolejowego o wskazanie naszego biura, które mieścić się będzie na dworcu. Każdy nasz przewodnik ma zgóry przez nas ustalony program, do którego wycieczka musi się ściśle stosować.

Najpierw przewodnik zajmie się ulokowaniem wycieczki w kwaterach, t.j. odtransportowaniem jej autobusami lub samochodami i ewentualną dostawą bagażu. Nikt nie powinien nikomu płacić gotówką, tylko odpowiedniemi bonami z bloczka, przedtem od nas zakupionego. Przy płaceniu kuponami należy dobrze uważać, by odpowiedni kupon oderwać z bloczka. Nie dawać żadnych napiwków, ponieważ załatwimy to po odjeździe

wycieczki. Przy kwaterowaniu w hotelu można dać napiwek ściśle według wywieszonej w każdym pokoju taryfy. Kierownik wycieczki powinien sprawdzić, czy przewodnik wypełnił sumiennie powierzone mu zadanie. Przy odjeździe należy pokwitować przewodnikowi na dowód, że wszystko odbyło się w porządku i że wycieczka odjechała zadowolona. W razie jakiejś nieprawidłowości (przy oprowadzaniu i t. p.) należy zatelefonować wprost do naszego biura (7-48), które wyda odpowiednie zarządzenia.

Najważniejszą rzeczą jest bezwzględna dyscyplina, ponieważ tylko w tym wypadku każdy będzie zadowolony i naprawdę zobaczy wszystko, co tylko będzie do zobaczenia.

Wycieczki zbiorowe ziemiańskie na Wystawę Poznańską.

Celem zwiedzenia wystawy, zabytków historycznych Poznania, gospodarstw wzorowych Wielkopolski i Pomorza, Rada Naczelna org. Ziemiańskich w Warszawie organizuje wspólną wycieczkę ziemian. Program wycieczki: 5 lipca przyjazd do Poznania, 6 i 7 zwiedzanie Wystawy i Poznania, 8 i 9 zwiedzanie gòrpodarstw Wielkopolski i Pomorza. W duiu 5 lipca na dworcu w Poznaniu będzie stale dyżurować delegat Kom. Wystawy Rady Naczelnej org. Ziemiańskich, który będzie udzielał wszelkich wyjaśnień i skierowywał przyjezdnych do zarezerwowanych hoteli. Kwatery bedą w oddzielnych pokojach. Miejsc zarezerwowanych narazie 60, jednak możliwe jest uzyskanie większej ilości tychże, wobec czego zainteresowani winni zgłaszać się jak najrychlej pod adresem Rady Naczelnej w Warszawie, ulica Kopernika 30.

Doniesienia rozmaite.

Hodowla.

Nadzór państwowy nad stadnikami.

Rozporządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 25 marca 1929 r. (D. U. R. P. Nr. 20, poz. 211) wprowadzona została w życie, na niektórych obszarach Państwa, ustawa z dnia 28-go października 1925 r. o nadzorze państwowym nad stadnikami.

Za pośrednictwem Sekcji chowu koni CTR. zawiadamia Departament Chowu Koni Ministerstwa Rolnictwa pp. Hodowców, że zgłoszenia na sprzedaż ogierów do stad państwowych, kierować należy do właściwych Państwowych Stad Ogierów w terminie do 15 maja rb. Zakupywane będą ogiery z udowodnionem pochodzeniem od lat 3 — 8 włącznie.

Depot ogierów państwowych w Polsce, obejmuje 1400 ogierów. W tę liczbę nie wchodzą reproduktory stadnin w Kozienicach i Janowie. Przed wojną w Królestwie Polskiem znajdowało się tylko 200 ogierów rządowych, które stały w Janowie Podlaskim i co rok rozchodziły się na prowincję na różne stacje. Pozatem była pewna liczba ogierów ustąpionych na stacje naszym hodowcom z warunkiem ich utrzymania i odpowiedniego użytkowania, oraz t. zw. „ziemska stajnia“, przeznaczona na okręg wileński, w liczbie około 100 ogierów.

Obecnie liczba ogierów powiększa się zwolna. Funkcjonują od lat 4 prywatne ogiery (wolne od wad dziedzicznych) licencjonowane corocznie przez specjalne Komisje.

Licencjonowaniem zajmują się województwa, organizując Komitety i wyznaczając zborne punkty.

Hodowla koni rozwija się, pozostawia jednak dużo do życzenia, szczególnie zaznacza się brak ogierów odpowiednich dla klaczy włościańskich.

Eksport trzody chlewnej.

W ostatnich czasach ujawniła się możność rozszerzenia naszego eksportu trzody na inne rynki, dotychczas jeszcze nie wyzyskane, między innemi także do Włoch. Rynek ten jednak wymaga świń tłustych-słoninowych, których Polska nie posiada w dostatecznej ilości. Jedynie województwa wschodnie, a ściśle mówiąc województwa kresowe północno-wschodnie, mogłyby posiadać pewien nadmiar takich świń, odpowiadających wymaganiom rynku włoskiego.

Niestety wywóz tego materjału ze wspomnianych połaci kraju przedstawia duże niebezpieczeństwo, ze względu na bardzo znaczny procent świń wągrowatych. Doświadczenie dotychczasowe wykazuje, że w transportach świń pochodzących z tych okolic stwierdzono 5 — 8 procent świń dotkniętych wągrami.

Państwowy Instytut Eksportowy w Warszawie prosi o uświadomienie ludności, że powodem wągrzycy jest swobodne wałęsanie się świń po drogach, ulicach i placach, oraz, że w interesie hodowców leży, aby obecny stan rzeczy uległ poprawie.

Jeżeli mimo swej dużej wartości, świnie hodowane w województwach wschodnich nie osiągają należytych cen, to głównym powodem tego zjawiska jest olbrzymi procent sztuk wągrowatych.

Organizacja apteczek weterynaryjnych.

Kołko rolicze w Skokach, pow. brzeskiego, zwróciło się do nas z prośbą o dopomożenie mu do zorganizowania apteczki weterynaryjnej.

Apteczka taka została sprowadzona dla tegoż kółka w cenie 90 zł., którą to kwotę kółko wpłaci w 3-ch ratach. Apteczka zawiera najniezbędniejsze narzędzia jak: irygator, gruszka gumowa, sonda przełykowa, troakar, rozwierach Vulkan i termometr, oraz komplet medykamentów.

Uważamy, że zaopatrzenie się kółek rolniczych, mleczarń itp. w takie apteczki bardzo często przyczyni się do uchronie-

nia rolników od strat, wynikających z niemożności przyjścia ze skuteczną pomocą w nagłych wypadkach.

Zamówienia prosimy kierować do Rady Wojew., gdyż przy większej ich ilości korzystać będziemy z rabatu od 3-ch do 20-tu procent, prócz tego opłatę możemy rozłożyć na raty. Środki na nabycie apteczek, należy zdobyć od członków organizacji oraz sejmików. Apteczki należy powierzać osobom dającym rękojmię, iż narzędzia i medykamenty będą pod należytą opieką. Za korzystanie z apteczki należałoby ustalić minimalne opłaty, któreby dały fundusz na jej uzupełnienie.

Z rolnictwa.

Zbiory zbóż w 1928 r.

Według ostatecznych obliczeń Głównego Urzędu Statystycznego zbiory głownych zbóż w Polsce przedstawiają się następująco:

Przeciętna wydajność wynosi (w q z ha)

Pszenica	12.5
Żyto	11.4
Jęczmień	13.2
Owies	12.3

Ogólny zbiór wymienionych ziemiopłodów wynosi (w q)

Pszenica	16116900
Żyto	61101600
Jęczmień	15272100
Owies	24977000

W porównaniu z rokiem 1927, zbiór w 1928 roku stanowi:

Pszenica	109.2
Żyto	107,4

Jęczmień	93.5
Owies	73.7

W stosunku do przeciętnej 5-letniej w okresie 1923—1927 zbiór w roku 1928 stanowi:

Pszenica	122.6
Żyto	107.0
Jęczmień	102.6
Owies	88.7

Stan zasiewów na początku kwietnia 1929 r.

Temperatura w marcu w porównaniu ze średnią wieloletnią marca była o 0,5 do 5.3°C niższą, opady w tym okresie były znikome. Nieco obfitsze opady, wynoszące 85—81% normalnej ilości otrzymały rejony Wilna i Lwowa, w innych rejonach natomiast zanotowano 16% do 60% średniej wieloletniej.

Śniegi z pól ustępowały stopniowo, co sprzyjało przesiąknięciu ziemi wilgocią.

W końcu marca i na początku kwietnia nastąpił spadek temperatury, który jednak wielkich szkód w oziminach nie spowodował.

Na podstawie ogólnej charakterystyki powiedzieć można że oziminy przezimowały dobrze i silne mrozy, dzięki pokrywie śniegu prawie żadnych szkód nie poczyniły. Straty na skutek wymarznięcia w tej chwili cyfrowo ująć się nie dają, uszkodzenia zarówno żyta, jak i pszenicy są przeważnie małe lub nieznaczne.

Zrzeszenie eksporterów lniarskich, podaje następujące notowania lnu w końcu marca w złotych za 100 kg. loco rynek:

len wołożyński	surowiec 0, I, II	—	244, 195, 130
len hoduciski	surowiec 0, I, II	—	238, 188, 124
len głębocki	surowiec 0, I, II	—	100, 76, 55
len drujski	surowiec 0, I, II	—	95, 72, 50

25-lecie działalności D-ra I. Kosińskiego.

Dnia 17 marca b. r. odbył się obchód 25 działalności doktora Ignacego Kosińskiego, prezesa Związku rolniczych Zakładów doświadczalnych Rzeczpospolitej i Przewodniczącego Wydziału Doświadczalno-naukowego C. T. R.

Uroczysta akademja odbyła się w sali C.T.R. w Warszawie w obecności p. p. Ministra rolnictwa K. Niezabytowskiego, ministra reform rolnych W. Staniewicza i dyr. Dep. Dąbrowskiego, oraz reprezentantów katedr rolniczych i dziedzin pokrewnych i przedstawicieli Organizacji rolniczych.

W imieniu C. T. R. zagaił posiedzenie p. prezes J. Rudowski, oddając następnie przewodnictwo w ręce senatora M. Kiniorskiego. Odczytano adres hołdowniczy od rolników polskich, wręczony D-rowi Kosińskiemu w ozdobnej teczce. Po wysłuchaniu referatu p. St. Leśniowskiego, dyrektora Muzeum Rolnictwa i Przemysłu „O rozwoju Doświadczalnictwa rolniczego w Polsce i roli d-ra I. Kosińskiego w tej akcji“, nastąpiły liczne przemówienia, które rozpoczął w imieniu rządu minister rolnictwa K. Niezabytowski, który w serdecznych słowach podniósł zasługi, położone przez jubilata, życząc mu dalszej równie owocnej pracy dla polskiego rolnictwa.

Jubilat zakończył Akademję serdecznem podziękowaniem za okazane dowody życzliwości.

Następnie odbył się bankiet w hotelu Polonia. Z szeregu licznych przemówień i toastów, rozpoczętych przez prof. K. Rogoyskiego, na szczególną uwagę zasługiwały przemówienia b. prezesa C. T. R. Ks. J. Czetwertyńskiego, jego zastępcy, Senatora M. Kiniorskiego, które charakteryzowały nietylko znaczenie nauki dla rolnictwa, ale kreśliły jednocześnie niejako program działalności instytucyj społeczno-rolniczych na dobę bieżącą.

Udział Polski w XIV Międzynarodowym Kongresie Rolniczym w Bukareszcie zaznaczy się wygłoszeniem następujących referatów i komunikatów:

W Sekcji II—Ekonomika rolnicza

prof. S. Moszczeński i prof. W. Ponikowski na temat rachunkowości rolniczej, unifikacji metod

prof. Stefan Biedrzycki na temat organizacji pracy w rolnictwie.

W Sekcji V—Produkcja zwierzęca

prof. dr. J. Rostafiński na temat wpływu naturalnych warunków na metody hodowli

prof. R. Prawocheński na temat kryzysu hodowli koni

prof. dr. J. Rostafiński na temat produkcji wełny

prof. F. Staff na temat produkcji ryb w wodach słodkich oraz komunikat p. inż. M. Sawickiego.

W Sekcji VI—Przemysł rolny

p. I. Żychliński na temat położenia i przyszłości przemysłu cukrowniczego.

W Sekcji VII—Rolniczej

p. p. Z. Jankowska i W. Żebrowska na temat roli kobiety na wsi i jej udziału w produkcji rolnej.

Ogrodnictwo.

Prace w ogrodzie owocowym.

O ile ważną rzeczą było oczyszczenie drzew i zebranie gniazd oprzędów podczas zimy, o tyle nieodzownem jest obejrzenie raz jeszcze drzew wiosną, by wyniszczyć owady wylęgłe z gniazd, pozostawionych na drzewach. Liszki takie gromadzą się zwykle w rozwidleniach gałęzi, gdzie najłatwiej zniszczyć je można, za pomocą smarowania lub opryskania roztworem 3 % kwasu karbolowego, lub roztworem szarego mydła z małą domieszką nafty.

Na pniach należy teraz założyć opaski papierowe szerokości 10-15 cm. Pas ten obwiązujemy przy obu brzegach sznurkiem. Po przywiązaniu papieru nabieramy drewnianą łopatką lepu i rozsmarowujemy go równomiernie na całym pasie papieru, — tak żeby warstwa smaru wynosiła 2 mm. grubości.

Natomiast dolny brzeg opaski oblepiamy gliną, aby uniemożliwić szkodnikowi przesunięcie się pod papierem.

Smar przyrządza się w następujący sposób: bierzemy 1 kilogram oleju lnianego i gotujemy go na wolnym ogniu, jednocześnie wrzucamy po kawałku do gotującego się oleju 1 klg. smoły szewckiej.

Opaski te odświeżane od czasu do czasu, służyć mogą przez całe lato. W początku zimy należy opaski zdjąć, zbierając w kosze, a następnie spalić.

Oile spostrzeże się pęknięcie podłużne kory spowodowane skutkiem mrozu, a sama kora w takich miejscach silnie odstaje, w tym wypadku należy ostrym nożem poobrzynać boki rany, aż do części zdrowej, i zasmarowac maścią, ponieważ bardzo często pęknięcie takie staje się powodem raka.

Jak również przemarznięte gałęzie drzew, które nie przebudziły się do życia, a okazują znaki uschnięcia należy wycinać.

Szczególniej podlegają przemarznięciu delikatne odmiany drzew owocowych, na pędach których pojawia się pomarszczenie i ciemne plamy z przyschłą korą, — te objawy dają dowód przemarznięcia drzewa.

Rany poczynione przez usunięcie gałęzi uszkodzonych należy zasmarować maścią.

Maść składa się z następujących części:

1 kilogram żywicy świerkowej,

190 grm spirytusu,

80 grm wosku,

1 łyżka oleju lnianego.

W żelaznem naczyniu topi się żywicę i wosk, — po ostudzeniu dolewa się olej lniany i spirytus.

Jeżeli spostrzeżemy na drzewkach omdlewanie liści na niektórych gałęziach, lub nie naturalną blado-żółtą ich barwę, to dowodzi, że drzewko nadmarzło.

W tym wypadku należy gałęzie nieco skrócić, a ziemię na około drzewka zasilić nawozami azotowemi.

Po okwitnięciu drzew owocowych będzie można poraz wtóry opryskiwać drzewa, cieczą bordoską z zielenią paryską.

Opryskiwanie drzew cieczą bordoską ma duże znaczenie, gdyż niektóre odmiany łatwo podlegają chorobom, czarnego grzybka.

Opryskiwanie drzew zielenią paryską, jest zalecane celem wytępienia gąsienic i mniejszych owadów, żywiących się liśćmi.

* * *

Zwracamy się do W. P. posiadaczy sadów owocowych o podanie strat, poniesionych w sadach owocowych wskutek mrozów, na mocy zebranych danych będziemy mogli się zwrócić do Państw. Banku Rolnego o przyznanie kredytu na odszkodowanie.

Opis każdego poszczególnego sadu prosimy wykonać w następującej formie:

1. wiek sadu,
2. gleba, podglebie, podłoże
3. gatunki odmiany
4. procentowe zniszczenie poszczególnych odmian.

Podajemy do wiadomości osób korzystających z kredytu drzewkowego w Państwowym Banku Rolnym, iż wobec częściowego przemarznięcia założonych sadów jesienią r. ub., Państwowy Bank Rolny kredyt ten przedłużył z okresu trzyletniego na okres pięcioletni.

Kainit pylasty w walce ze szkodnikami roślin uprawnych.

Pragniemy rolnikowi polskiemu uzmysłowić praktyczne znaczenie nowego środka mineralnego, przy odchwaszczaniu pól, przy niszczeniu szkodników zwierzęcych jak owadów, larw i t.d. — Srodkiem tym to nasz krajowy kainit, produkowany w formie najlepiej nadającej się do wysiewów.

Jawi się on na rynku w postaci miałko mielonej znanej w handlu pod coraz więcej rozpowszechnioną nazwą „kainitu pylastego".

Ostatnie doświadczenia czynione zagranicą dowiodły, że tani ten produkt, przy równoczesnej wielkiej wartości nawozowej śmiało zastąpić może drogie, a nie zawsze skuteczne preperaty chemiczne. W Niemczech od kilku lat produkt ten jako „Hederich-Kainit" znajduje w rolnictwie niemałe zastosowanie.

Kainit pylasty pochodzenia krajowego zawiera w sobie około 10-12$^0/_0$ tlenku potasu i wartościowe dla gleby związki siarczanów. Kainit pylasty tępi radykalnie chwasty, szkodliwe owady i znajdujące się w ziemi szkodniki zwierzęce, jak drutowce, podjadki, pędraki a także i ślimaki.

Zastosowany pogłównie niszczy chwasty, potęgując wegetację roślin. W takich wypadkach należy wysiewać kainit ewentualnie w kombinacji z azotniakiem nieolejonym n.p. przy zbożu gdy odrosło do wysokości 10 — 12. cm. Pogłówne wysianie najlepiej uskutecznić wczesną wiosną, rano na rosę lub po deszczu.

Zdolność niszczenia chwastów przy pomocy kainitu pylastego polega na niedopuszczeniu z powietrza niezbędnego dla rośliny azotu, przez zalepienie pór i przez pozbawienie rośliny wilgoci, którą kainit wchłania.

Przytem mogą powstać nieznaczne szkody dla roślin uprawnych jednakże wynagradza to wydatnie rezultat widoczny już po kilku dniach. Wskutek wyginięcia chwastów, zwiększa się dostęp światła i powietrza, a przez zasilenie gleby odżywczymi składnikami kainitu, następuje bujny rozwój wegetacji. W miarę potrzeby nawozowej wysiewa się pył kainitowy równomiernie w ilości od 600 do 1100 kg. na 1 ha.

Wyniki doświadczeń czynionych od roku 1926. w Małopolsce jak n. p. w Zakładach Kultury Rolniczej w Kościelcu, Poświętnem, Bereźnicy pow. Stryj (Szkoła Rolnicza), jak też w miejscowościach: Gaboń, Kobylec, Wiszniowa, Brzeźnica, Pleszów, Włosiennica, (przez Małopolskie Tow. Rolnicze - Kraków) stwierdziły niezbicie skuteczność używania kainitu pylastego dla celu niszczenia chwastów, przy faktycznej opłacalności tej najnowszej metody w rolnictwie.

Kainit pylasty nadaje się na każdą glebę i pod każdą uprawę. Stosuję się go nie tylko na rolę, ale i przy kulturach łąk i pastwisk, na halach i połoninach górskich oraz w ogrodnictwie.

Autor niniejszego artykułu miał już sposobność omówić w ogólnym zarysie sprawę na tem miejscu poruszoną w „Rolniku Śląskim“ z Katowic z dnia 9 grudnie 1928 r. Nr. 50 w artykule p.t, „Niszczenie szkodników, chwastów i mchów, przy pomocy nawozów sztucznych„.

Dzisiaj możemy z dumą powiedzieć sobie, po dziesięciu latach Niepodległości Polski, że rolnictwo nasze przy nowoczesnej intensywnej i racjonalnej gospodarce, coraz więcej uniezależnia się od importu zagranicznych nawozów sztucznych.

Bogacrwo złóż soli potasowych na Podkarpaciu, na które Rząd nasz zwrócił szczególną uwagę, wskazuje rolnictwu polskiemu właściwe źródła z których powinien czerpać tani i wartościowy produkt.

Lwów, lutym 1929 r.

Zygmunt Żywiak

Informacje podatkowe i kredytowe.

Normy orjentacyjne dla szacowania dochodowości gospodarstw rolnych przy wymiarze podatku dochodowego za rok 1929 r. (Okólnik Min. Skarbu L. D. V 2155|2 z dn. 19.IV.29 r.

Ministerstwo Skarbu zarządza stosowanie norm orjentacyjnych, wydanych przez Min. Skarbu dn. 11 kwietnia 1924 r. L. D. P. O. 244|II i 10 maja 1924 r. L. D. P. O. 569|II, przyczem zwraca uwagę odnośnych władz, że ustalanie dochodu na podstawie norm, może mieć miejsce jedynie w przypadkach, kiedy nie będzie można zużytkować do tego celu rachunków i notatek płatnika, lub też innych dowodów, które płatnik przedstawi względnie materjałów, któremi władza wymiarowa rozporządza.

Normy orjentacyjne mają być stosowane ostrożnie, unikając szablonu, indywidualizując jednostki gospodarcze z uwagi na rozmaitość warunków produkcji, przyczem gospodarstwa dotknięte klęską nieurodzaju w okresie wymiarowym podlegają zasadom podanym w okólniku Min. Skarbu z dnia 23 marca 1925 r. L. D. P. O. 794|II.

Normy nie mogą być stosowane do właścicieli gospodarstw wydzierżawionych, których dochód stanowi pobrana tenuta dzierżawna, po potrąceniu wydatków, obciążających właściciela, natomiast należy je stosować, gdy chodzi o ustalenie dochodu dzierżawcy, przyczem z ustalonego na podstawie norm dochodu winien być potrącony umowny czynsz dzierżawny oraz wartość pieniężna innych świadczeń na rzecz właściciela.

W przypadkach zastosowania norm do określenia dochodowości 1 ha gruntu zasadniczo nie powinno się przekraczać 4 i pół cnt. metrycznych żyta z wyjątkiem drobnych rolników, o których mowa w ustępie 2-im art. 15 ustawy o podatku dochodowym, dla których norma 4 cnt. z ha nie może być przekroczona. Przekroczenie granicy (4 i pół cnt. metr. żyta) może mieć miejsce tylko wyjątkowo jak np. w razie bardzo pomyślnej (wyjątkowej) konjuktury gospodarczej tudzież w gospodarstwach o wysokiej kulturze rolnej, jak np. specjalnie uprawiających plantacje buraków cukrowych itp., co winno być wyczerpująco uzasadnione w protokule posiedzenia komisji szacunkowej.

W związku z powyższem uchyla się zarządzenie Okólnika Min. Skarbu z dn. 3 lipca 1928 r. L. D. V 8787/I, dotyczące odrębnego szacowania dochodów z części gruntów, zajętych pod uprawę buraków cukrowych.

Cechy zewnętrzne rzekomo świadczące o ogólnie pomyślnym stanie ekonomicznym właścicieli gospodarstw rolnych jak np. posiadanie samochodu, nie może uzasadniać podwyższenia dochodu, gdyż samochód już obecnie może być uważany za zwykły środek komunikacyjny.

O ile chodzi o potrącenie od dochodu ustalonego na podstawie norm, odsetek od długów—należy mieć na uwadze postanowienie Okólnika Min. Skarbu z dn. 10.IX.1928 r. L. Dz. V 3841/II, przyczem zauważa się, że żądanie władz wymiarowych udowodnienia, iż dług zaciągnięty został na cele gospodarcze jest zbyteczne.

Za podstawę do obliczeń Min. Skarbu przyjmuje w okresie gospodarczym 1927|28 cenę 100 klg żyta = 41 zł., zaś w roku kalendarzowym 1928 cenę 100 kg. żyta = 40 zł. Według tych cen należy przeliczać na złote dochód określony w centnarach metrycznych żyta, na podstawie norm orjentacyjnych. Zastosowanie jednej z podanych cen, zależnem być powinno od tego, czy opodatkowanie następuje według wyników roku gospodarczego, czy też wedle wyników roku kalendarzowego. Wobec znacznych wahań cen żyta, w zależności od momentu spieniężenia plonów — pozostaje w mocy zarządzenie Min. Skarbu z dn. 27.VI.1929 r. L. D. V 3647|II, zawierające polecenie, aby w przypadkach, gdy płatnik zmuszony był do spieniężenia plonów po cenach niższych od przeciętnych cen rocznych, przyjmowane były ceny, według których spieniężył urodzaje, przyczem podatnik powinien mieć możnośc udowodnienia tego faktu wszelkiemi dostępnemi mu dowodami.

Kredyt długoterminowy dla rolnictwa.

Rokowania paryskie o utworzenie Centralnego Banku Ziemskiego zakończone zostały wynikiem pomyślnym. Pierwsza emisja obligacji Centr. Banku Ziemskiego, wartości około 20

miljonów dolarów będzie wypuszczona jeszcze w okresie wiosennym. Porozumienie z grupą banków międzynarodowych w sprawie emisji i sprzedaży obligacyj polskiego długoterminowego kredytu rolnego musi się odbić bardzo dodatnio na stosunkach kredytowych w Polsce.

Poleski Związek Hodowców Bydła Polskiego.

Poleski Związek Hodowców Bydła Polskiego współdziała w nabywaniu materjału hodowlanego. W tym celu w Biuletynie Rady Woj. Tow. Roln. umieszczona została stała rubryka zaofiarowanych i poszukiwanych stadników krów, jałowizny i cieląt. Informacji udziela listownie lub, osobiście inspektor hodowlany Rady Woj. Tow. Rolniczych w Brześciu n/B. Dąbrowskiego 50.

PP. oferentów uprasza się przy zaofiarowaniu sztuk o podanie następujących danych:

1) płeć,

2) rasa,

3) wiek,

4) Nr. licencji i nazwa związku hodowlanego który dokonał licencji

5) pochodzenie wraz z użytkowością przodków żeńskich,

6) cena orjentacyjna i warunki sprzedaży.

Uwaga: przy tranzakcjach członkowie związku sprzedający i kupujący wypłacają na rzecz związku 2% ceny kupna, nieczłonkowie 5%.

Sztuki zaofiarowane.

1) Stadnik rasy czerwonej polskiej pochodzący z maj. Niwki, pow. Kutno urodzony 1923 r. do nabycia ewentualnie zamiany. Własność p. J. Sienkiewicza maj. Korzeniów pow. Pińsk, poczta Porzecze n/Jasiołdą.

2) Stadnik białogrzbiet 17.II. Z. H. B. P. „Krakus“ urodzony 1925 r. do nabycia ewent. zamiany, w lipcu b.r. w maj. państw. Torokanie, pow. Kobryń, poczta Antopol.

3) Stadnik r. czerwonej „Sokół“ Nr. 1 II PZH ur. 8/I-1927 roku.

O. Bystry Nr. 13 I Z. H. B. P. M. Ohapa Nr. 379 III Z. H. B. P.

Mleczność matki 1927|28 2131—3.68% tłuszczu.

Cena orjentacyjna 2000 zł.

4) Stadnik r. czerwonej „Berko“ ur. 10.X-1927 M. Żydówka Nr. 49 III P. Z. H.

Mleczność matki 1927|28 2782---3.97% tł.

Cena orentacyjna 1500 zł.

5) Stadnik r. czerwonej „Kozak“ ur. 22.II-1928 r.

O Bystry Nr. 13 I Z.H.B.P. M. Krasula Nr. 386 III. Z.HB.P.

Mleczność matki 1927|28 3540---3.54% tłuszczu.

Cena orjentacyjna 1200 zł.

Powyższe trzy stadniki do nabycia w oborze p. M. Czarnockiego---maj. Białosowszczyzna, poczta Prużana.

6) Stadnik białogrzbiet czarnoboczasty „Żubr“ Nr. 1 I P.Z.H. ur. 17.IV-1926 r.

O. Boruta Nr. 4 II Z.H.B.P. M. Żara Nr. 34 II Z.H.B.P.

Mleczność matki 1927|28 3436---3.94. proc. tł.

Cena orjentacyjna 2000 zł.

7) Stadnik białogrzb. czarnobocz. Zembrowiak ur. 16.XII-1926 r.

O. Boruta Nr. 4 II M. Hod. włościańskiej.

Cena orjentacyjna 1500 zł.

8) Stadnik białogrzb. czarnobocz. „Kogut“ ur. 13.I-1928 r.

O. Arogant Nr. 3 I Z.H.B.P. M. Kokoszka Nr. 33 III P.Z.H.

Cena orjentacyjna 1000 zł.

9) Stadnik białogrzb. czarnobocz. „Kobuz“ ur. 7.III-1928 r. O. Zuch --- M. Kobrynianka Nr. 12 III P.Z.H.

Cena orjentacyjna 600 zł.

10) Stadnik białogrzb. czarnobocz. „Żan“ ur. 28.IV-1928 r. O Zuch --- M. Żania Nr. 11 III.

Cena orjentacyjna 600 zł.

11) Stadnik białogrzb. czarnobocz. „Gran“ ur. 7.V-1928 r. O Zuch --- M. Grażyna Nr. 29 III P.Z.H.

Cena 600 zł.

12) Stadnik białogrzb. czarnobocz. Nr. ciel. 21 ur. 4.VIII-1928 r.

O. Arogant Nr. 3 I Z.H.B.P. M. Sarna ob. 35.

Cena 800 zł.

Stadniki białogrzbiety Nr. Nr. 6---12 do nabycia w oborze p. J. Puzyny maj. Stryhów, poczta Kobryń.

Poleskie Zakłady Graficzne, Brześć n/B.